

Sinde faar det Kort igen. Det ved vi ikke. Man skal aldrig lade sine Værdipapirer gaa fra sig, og Legitimationskortet er for den arbejdsløse et Værdipapir, som hjemler ham Understøttelse, naar han viser det frem i paakommende Fald.

Det forekommer mig derfor, at de smukke Ord, man altid har brugt om forskellige sociale Foranstaltninger, om Sygekasseloven og om denne Lov: at de gav Hjælp til Selvhjælp, kan man her med fuld Føje vende om og sige, at det er Straf for Selvhjælp. De uorganiserede Arbejdere kan gaa ud og ind, uden at nogen anfægter dem, men de organiserede skal betale Kontingent til Arbejdsløsheds-kassen og til Fagforeningerne for at holde Lønnen oppe. De vil ofte føle det som en Straf, at de har hjulpet sig selv. Hvis Arbejdsforholdet ikke kommer i Stand, og hvis Arbejderne ikke kræver Understøttelse, hvem vil saa gøre ham noget for, at han tillader sig den Flothed at sige: Jeg vil ikke arbejde paa de Vilkaar? Saa maa han have Lov til at gaa sin Vej. Men det bliver naturligvis værst for Arbejdsgiveren, der skal efterkomme alt det, der staar i Paragraffen, hvad han naturligvis er ude af Stand til. Nej, man behandler de arbejdsløse ubilligt. Derfor haaber jeg ogsaa, naar jeg nu har paavist dette, at det vil være muligt at faa den nævnte Bestemmelse ændret.

Med Hensyn til § 11 kan jeg fatte mig kort og indskrænke mig til at henvise til Ministerens Udtalelser i Folketingstidende Sp. 607 og 608 ved Fremsættelsen af Lovforslaget, idet baade disse Udtalelser og hans Udtalelser her i Dag aander den dybeste Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtigt at foretage den Forandring: at gøre det muligt, at en Arbejdsløsheds-kasse for København alene opnaar Anerkendelse, naar det ønskes. Ministeren har, som sagt, i Dag udtalt sin Tvivl derom. Den støtter jeg, fordi jeg mener, at det vil være til ubodelig Skade for Arbejdsløsheds-kasserne her i Landet, hvis man giver Arbejdsløsheds-kasser i København en saadan Ret. Det vilde være at ødelægge flere af Arbejdsløsheds-kasserne. Derfor tror jeg ogsaa nok, det skal lykkes at blive enig om at lade den Bestemmelse gaa ud eller ændre den saaledes, at den ikke faar det Præg, den nu har.

Jeg kommer dernæst til § 20, 2det Stykke, som siger, at en Arbejder ikke kan faa Understøttelse, naar han ikke vil tage Arbejde paa de Vilkaar, som dette Stykke bestemmer — jeg skal ikke gentage dem, da den højtærede Minister har oplæst dem. Denne Bestemmelse har vakt

Bestyrtelse — det er ikke noget stærkt Ord —, den har vakt Bestyrtelse, og alle de godmodige Forsøg, der gøres paa at overbevise Arbejderne om, at den ikke er farlig, falder fuldkommen til Jorden; Arbejderne kender Forholdene bedre. Og Bestyrtelsen bliver ikke mindre, synes jeg, naar man ser, hvorledes Bestemmelsen forklares. Den højtærede Minister udtalte ved Fremsættelsen i Folketinget (Sp. 611): „Ordet „Mindsteløn“ skal her forstaaes som den Løn, der ydes til en normalt dygtig Arbejder for normalt Arbejde indenfor Virksomheden.“ Ja, men det staar der joleslet ikke i § 20. Der staar, at naar vedkommende ikke tager Arbejde for „den Mindsteløn, som i vedkommende Fag (Branche) ydes for normalt Arbejde i paa-gældende Virksomhed (Egn)“, mister han Retten til Understøttelse. Man har hæftet sig ved Ordet „Mindsteløn“, men den Forklaring, som Ministeren senere har givet, nemlig at Mindstelønnen ikke er Minimal-lønnen, forstaaer almindelige Mennesker ikke, i hvert Fald forstaaer man den ikke i Arbejdsgiver- og Arbejderkredse, thi dér vil man sige: Mindsteløn, Minimal-løn, Minimumsløn, det er Hip som Hap, Mindstelønnen er den mindste Løn, der maa betales i Faget. Og skønt Ministeren mente, det var saa let at forklare denne Bestemmelse — han brugte kun nogle faa Linier dertil, da han fremsatte Lovforslaget —, brugte han ved første Behandling, da man afæskede ham Forklaring, 4 Spalter, nemlig fra Spalte 1069 til Spalte 1073, for at forklare den ligefremme Ting, at man maa være tilfreds med normal Løn for normalt Arbejde. Ja, det er godt nok, og det er rigtigt: normal Løn for normalt Arbejde — men den normale Løn kan Arbejderen ikke faa, naar Arbejdsgiveren har Ret til at kræve ham til Arbejde for Mindstelønnen. Jeg er derfor sikker paa, at Ministeren ikke er trængt ind i Lønteknikens Sjæl. Det er heller ikke saa nemt, thi Lønteknik er ligesom Pendulsvingninger et meget indviklet Spørgsmaal, som det ikke er saa nemt at komme ind i. Det kan naturligvis læres, men det skal læres i Praksis.

Overenskomsterne hviler jo paa forskelligt Grundlag. Der er mange Overenskomster, som hviler paa faste Priskurranter, det vil sige en Pris pr. Styk, nogle hviler paa Normalløn, andre hviler paa Minimal-løn. En Overenskomst, der hviler paa faste Priskurranter, er ganske lige til: en Murer hvidter en Mur, en Tømrer lægger en Kvadratmeter Gulv, en Snedker be-